

Sygn. akt IV Pa 9/15, IV Pz 5/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój spr

Sędziowie : Sędzia SO Hanna Rawska

Sędzia SO Katarzyna Kijowska

Protokolant : st.sek.sąd.R. Duchnicka - Tylutka

po rozpoznaniu w dniu **24 lutego 2015r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. K.**

przeciwko **(...) Sp. z o.o.**

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji **powódki i zażalenia pozwanego**

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy w N.

z dnia 23.10.2014r. (Sygn. akt IV P 274/14)

I. oddala apelację powódki,

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.083 zł tytułem kosztów procesu,

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 466,11 zł tytułem kosztów procesu za postępowanie zażaleniowe.

Sygn. akt IVPa 9/15

Sygn. akt IVPz 5/15

UZASADNIENIE

Powódka G. K.w pozwie skierowanym do Sądu Rejonowego w N. S. IV Wydziału Pracy domagała się przywrócenia do pracy w pozwanym (...) Sp. z o.o.z siedzibą we W.na dotychczasowym stanowisku pracy pielęgniarki przy zachowaniu dotychczasowych warunków pracy i płacy, zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że była zatrudniona u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Pismem, które otrzymała 21.08.2014 r. pozwany rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę

pozwany wskazał „wyczerpanie okresu pobierania zasiłku chorobowego” i decyzję swoją oparł o art. 53 § 1 pkt. 1b Kodeksu pracy. W ocenie powódki nie jest to wystarczająca przesłanka do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w tym trybie. Decyzją z dnia 28 lipca 2014 r. (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał powódce prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na łączny okres od 01.09.2013 r. do 26.08.2014 r. Wskazała, że decyzja nie jest ostateczna, bo odwołała się od niej kwestionując rozstrzygnięcie w całości. Powódka nie pobrała dotychczas żadnej należności na podstawie decyzji ZUS. (k. 2-4 akt)

Pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radców prawnych podług norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 23.10.2014r. Sąd Rejonowy Sąd Pracy w N. oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwoty 240,48zł tytułem zwrotu części kosztu procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01 września 1977 r. powódka zawarła z pozwanym umowę o pracę na okres próbny do dnia 15 września 1977r. na stanowisku pielęgniarki. Przedmiotowa umowa została w dniu 15 września 1977 r. przekształcona w umowę o pracę na okres wstępny do dnia 31 sierpnia 1978r., a następnie kontynuowana kolejnymi umowami o pracę. Ostatecznie zaś umową z dnia 15 czerwca 1988 r. z powódką został zawarty stosunek pracy na czas nieokreślony.

Powódka w okresach: od 21 stycznia 2013 r. do 21 czerwca 2013r.; 15 lipca 2013r. do 19 lipca 2013r.; 05 sierpnia 2013r. do 18 sierpnia 2013r.; 28 sierpnia 2013r. do 31 sierpnia 2013r., chorowała i z tego też względu pozostawała nieobecna w pracy.

Co najmniej do dnia 31 sierpnia 2013r. powódka pobierała należne jej wynagrodzenie oraz zasiłek chorobowy.

Po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego powódce, decyzją ZUS z dnia 28 lipca 2014r. zostało przyznane świadczenie rehabilitacyjne, wstecznie za okres od 01 września 2013r. do 29 listopada 2013r. (tj. przez 90 dni), w wysokości 90% podstawy wymiaru oraz za okres 30 listopada 2013r. do 26 sierpnia 2014r. (tj. przez 270 dni), w wysokości 75% podstawy wymiaru. Powódka nie wniosła odwołania od decyzji.

W tych okresach powódka pozostawała nieobecna w pracy.

Z dniem 21 sierpnia 2014 r. pozwany rozwiązał zawarty stosunek pracy, a to z przyczyn wskazanych w art. 53 §1 pkt 1 lit. b k.p. W pisemnym uzasadnieniu podał „wyczerpanie okresu pobierania zasiłku chorobowego”.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za niezasadne.

Za pozwanym Sąd Rejonowy przyjął, że wyczerpane zostały wszelkie przesłanki wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.

Zasadnie pozwany wskazał, iż co najmniej do dnia 31.08.2013 r. powódka pobierała należne jej wynagrodzenie oraz zasiłek chorobowy. Wynagrodzenie to zaś zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa podlegało wliczeniu do okresu zasiłkowego.

Natomiast po wyczerpaniu zaś prawa do zasiłku chorobowego powódce, decyzją ZUS z dnia 28.07.2014 r. zostało przyznane świadczenie rehabilitacyjne, wstecznie za okres od 1.09.2013 r. do 29.11.2013 r. (tj. przez 90 dni), w wysokości 90% podstawy wymiaru oraz za okres 30.11.2013 r. do 26.08.2014 r. (tj. przez 270 dni), w wysokości 75% podstawy wymiaru. W tych też okresach powódka nadal pozostawała nieobecna w pracy.

Zasadnie pozwany podnosił, iż ochrona powódki w przedmiotowej sprawie ustała zatem najpóźniej z dniem 30.11.2013r.

W myśl utrwalonego stanowiska SN, w tym wyroku z dnia 10 listopada 1999r. (I PKN 350/99. OSNAPiUS 2001, nr 6, poz. 198), przyczyną rozwiązania umowy na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. jest niezdolność do pracy trwająca przez okres pobierania zasiłku, a nie pobieranie zasiłku. Podobne uwagi należy poczynić w odniesieniu do przyznanego świadczenia rehabilitacyjnego.

Okoliczność podnoszona w tym zakresie przez stronę powodową pozostaje zatem bez znaczenia.

W ocenie Sądu powódka rozumiała przyczynę rozwiązania umowy o pracę. Z treści pozwu jednoznacznie wynika, że powódka orientuje się w brzmieniu art. 53 k.p. Zatem musiała wiedzieć jaka jest podstawa rozwiązania umowy. Powódka nie zaprzeczyła, że były rozmowy z pozwanym na temat zakończenia stosunku pracy.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego pozwanego zasądzonych od powódki Sąd oparł na przepisach art. 98 kpc w zw. z art. § 11 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 z późn.zm.). Stawka minimalna za prowadzenie sprawy z zakresu prawa pracy o przywrócenie do pracy wynosi 60 zł.

Rozstrzygając o kosztach postępowania, Sąd Rejonowy nie uwzględnił w całości żądania pozwanego przyznania zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika w celu uczestniczenia w rozprawach. Brak jest bowiem podstaw do twierdzenia, iż koszty podróży na rozprawę na trasie ze S. do N. należą do niezbędnych wydatków do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, co miałyby uzasadniać obowiązek ich zwrotu. Wniosek, iż wydatki związane z podróżą pełnomocnika ustanowionego z poza siedziby Sądu, nie stanowią wydatków koniecznych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony można wyprowadzić także z treści przepisu art. 98 § 2 kpc, który wyraźnie zawęża koszty do kosztów jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego. Przepis art. 98 § 3 kpc wprowadza domniemanie, iż do niezbędnych kosztów do celowego dochodzenia praw i celowej obrony należy wynagrodzenie jednego adwokata.

Nie kwestionując możliwości wyboru pełnomocnika, który wykonuje swój zawód z dala od siedziby Sądu strona powinna liczyć się z tym, iż wydatki jakie będzie musiała w związku z tym ponieść nie będą stanowiły wydatków związanych z celowym dochodzeniem praw i celowej obrony. Treść przepisu art. 98 § 1 kpc wprowadza ogólną zasadę w myśl której koszty procesu winny być minimalizowane do granic ich wyłącznej niezbędności. Nie ulega wątpliwości, iż strona która decyduje się na spór sądowy winna ponieść koszty wynikłe z faktu przegrania sprawy. Aby prawidłowo ocenić ryzyko z tym związane, strona przeciwna winna mieć możliwość przewidzenia jakie orientacyjnie mogą powstać koszty procesu, do których zwrócenia będzie zobowiązana. W ocenie Sądu Rejonowego, wydatki związane z przejazdem pełnomocnika powódki ze S. do N. nie są wydatkami niezbędnymi do celowego dochodzenia praw. Pozwany decydując się na wybór pełnomocnika spoza siedziby Sądu orzekającego winny liczyć się z tym, iż wydatki z tym związane nie będą stanowiły kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia prawa. Owe koszty są zbędne w sytuacji, gdy w siedzibie Sądu orzekającego istnieje szeroka dostępność do osób świadczących pomoc prawną.

W ocenie Sądu I instancji brak jest także podstaw do zastosowania w tym zakresie regulacji zawartych w przepisach ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Przepisy ustawy odnoszą się do należności innych niż pełnomocnicy uczestników postępowania. Gdyby ustawodawca chciał objąć należności pełnomocników treścią zawartą w ww. ustawie nie stałoby nic na przeszkodzie, aby dokonać odpowiednich zapisów.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, natomiast orzeczenie o kosztach procesu zaskarżyła zażaleniem pozwana Spółka.

Powódka zaskarżyła wyrok w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c.,

polegające na:

••

- przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów w związku z uznaniem za wiarygodny dowodu z przesłuchania, działającej za pozwaną, prezes zarządu M. B., z którego - zdaniem Sądu I instancji - ma wynikać, iż przed złożeniem przez pozwaną oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy, prowadzone były z powódką rozmowy na temat zakończenia stosunku pracy, oraz iż przyczyna rozwiązania stosunku pracy nie została oznaczona w sposób konkretny na skutek omyłki pisarskiej, zaś powódka musiała wiedzieć jaka jest podstawa rozwiązania z nią stosunku pracy, w sytuacji gdy w okolicznościach niniejszej sprawy wyjaśnienia te trudno uznać za wiarygodne;

2. naruszenie prawa materialnego a mianowicie;

a. art. 30 § 4 k.p., poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wskazana w oświadczeniu pozwanej z dnia 14 sierpnia 2014r. przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, określona jako „wyczerpanie okresu pobierania zasiłku chorobowego”, jest przyczyną uzasadniającą rozwiązanie z powódką stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia, a zatem przyczyną rzeczywistą i konkretną w sytuacji gdy pozwana nie skonkretyzowała tej przyczyny, tzn. nie wskazała, iż umowa o pracę została rozwiązana z przyczyn wskazanych w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., tj. niezdolności pracownika do pracy na skutek choroby, trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące, co w konsekwencji doprowadziło do sytuacji w której powódka nie zrozumiała przyczyny rozwiązania umowy o pracę i nie miała możliwości jej zweryfikowania;

b. art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż wystarczającą przesłanką uzasadniającą rozwiązanie z powódką stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia jest okoliczność, iż niezdolność pracownika do pracy na skutek choroby trwa dłużej niż łączny okres, na który przyznane zostały z tego tytułu wynagrodzenie i zasiłek oraz przyznane zostało świadczenie rehabilitacyjne, w sytuacji gdy wyłącznie faktyczne pobieranie tych świadczeń stanowi przesłankę sine qua non realizacji dyspozycji cytowanej normy prawnej;

c. art., 8 k.p. poprzez jego niezastosowanie, będące skutkiem przyjęcia, iż złożenie przez pozwanego oświadczenia o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., w okolicznościach niniejszej sprawy, nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Wniosła o jego zmianę i uwzględnienie powództwa.

Z kolei pozwana wniosła o zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu poprzez uwzględnienie w całości poniesionych przez pozwaną kosztów procesu.

Skarżąca podniosła w zażaleniu, że zgodnie z art. 98 § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc do niezbędnych kosztów procesu zalicza się wydatki radcy prawnego. Zgodnie z ugruntowanym i jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego, koszty stawienia profesjonalnego pełnomocnika na rozprawie związane z przejazdem od siedziby kancelarii do siedziby Sądu stanowią niezbędne koszty postępowania, których zasądzenie nie jest uzależnione od uznania Sądu. W konsekwencji w ocenie pozwanej, nieuwzględnienie poniesionych przez pozwaną kosztów poniesionych tytułem wydatków koniecznych do stawienia się na rozprawie pozbawione jest podstaw prawnych. Przyjęcie natomiast, że uzasadnionymi są wydatki tytułem dojazdu tylko w zakresie przejazdu ze W. do N., nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa. Przyjęcie wymienionego poglądu powoduje, że Sąd dowolnie przyjmuje pewien radius w obrębie którego zwrot wydatków tytułem dojazdu jest uzasadniony, co w ocenie pozwanej nie znajduje oparcia w przepisach prawa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódki okazała się uzasadniona, bowiem chybione okazały się wszystkie podniesione w niej zarzuty.

Dokonując oceny zarzutów apelacji, jak i poprawności zaskarżonego orzeczenia należy stwierdzić, że zarzuty apelacji oraz okoliczności sprawy w żaden sposób nie uzasadniają przedmiotowego zaskarżenia. Sąd I instancji dokonał

wszechstronnej oceny materiału dowodowego i rozważył wszystkie sporne kwestie. Nadto zwrócił uwagę na wszystkie okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie niniejszego sporu.

Wbrew wywiadowi apelacji, Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do jego rozstrzygnięcia, a zgromadzony materiał dowodowy poddał wnikliwej analizie i dogłębnej ocenie, w żaden sposób nie uchylając przepisom prawa procesowego. Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wskazał, jaki stan faktyczny stał się jego podstawą oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu. Stąd też Sąd Okręgowy ustalenia sądu pierwszej instancji w całości uznał i przyjął jako własne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.11.1998r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 oraz z dnia 22.02.2010r., I UK 233/09, Lex nr 585720 i z dnia 24.09.2009r., II PK 58/09, Lex nr 558303). Nie dostrzegł przy tym naruszenia przez sąd meriti prawa materialnego, w związku z czym poparł w całości rozważania Sądu Rejonowego również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

W szczególności Sąd Rejonowy nie naruszył prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 30 § 4 i 53 § 1 pkt 1 lit. b)kp.

Przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę wskazana w piśmie pozwanego z dnia 14.08.2014r. jest może sformułowana dosyć nieporządnie, jednak jest wskazana w taki sposób, że nie budzi żadnych wątpliwości co do jej treści, a więc co do przyczyny rozwiązania z powódką umowy o pracę.

Przyczyna rozwiązania umowy o pracę, czy też wypowiedzenia umowy o pracę musi być sformułowana w taki sposób aby pracownik, do którego oświadczenie takie jest kierowane mógł zrozumieć co legło u podstaw takiej decyzji pracodawcy. Tym samym konkretność przyczyny, jej zrozumiałość uwzględnia się z punktu widzenia adresata oświadczenia woli czyli pracownika. Zresztą powódka nawet nie wskazywała na niezrozumiałość tak wskazanej przyczyny a kwestionowała jej zasadność z punktu widzenia treści art. 53 ust. 1 pkt 1b kp.

Nietrafny jest również zarzut powódki w zakresie w jakim kwestionuje wadliwość rozwiązania umowy o pracę z uwagi na fakt, iż świadczenie rehabilitacyjne nie zostało jeszcze faktycznie wypłacone. Przyczyna rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 53 § 1 kp uzależniona jest od okresu niezdolności do pracy, trwająca dłużej niż okres pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego (3 miesiące), a nie samo pobieranie zasiłku. Gdyby iść tokiem rozumienia powódki, to w przypadku toczącej się sprawy o świadczenie rehabilitacyjne okres ochronny o którym mowa w treści art. 53 § 1 kp trwałby o wiele dłużej i mimo że upłynąłby okres pobierania zasiłku (182 dni) i pierwsze trzy miesiące pobierania świadczenia rehabilitacyjnego (90 dni) to pracodawca w dalszym ciągu nie mógłby rozwiązać stosunku pracy, co byłoby sprzeczne tak z literalnym brzmieniem przepisu jak i tego przepisu.

W tym stanie rzeczy zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów podniesionych w apelacji, pomijając już jego bezzasadność, jest bezprzedmiotowy.

Wskazana powódce przyczyna rozwiązania umowy o pracę nie naruszała bowiem art. 30 § 4 kp.

Biorąc pod uwagę powyższe zważenia należało apelację powódki oddalić (art. 385 kpc).

Zasadnym natomiast okazało się zażalenie pozwanej spółki na rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów procesu.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W myśl art. 98 § 3 kpc do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez tzw. pełnomocnika profesjonalnego zalicza się m.in. wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata. Wydatkiem jest również podróż pełnomocnika w celu wzięcia udziału w rozprawie. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi zastępowanemu przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym koszty jego przejazdu do sądu, jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej

obrony. Co do zasady, udział profesjonalnego pełnomocnika w czynnościach procesowych, w tym w rozprawie, jest podejmowany dla celowego dochodzenia praw i celowej obrony reprezentowanej strony.

Jeśli więc z tego tytułu powstają koszty związane z dojazdem pełnomocnika do sądu, to z tego już zasadniczego względu są to koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości fakt, że wydatkiem profesjonalnego pełnomocnika strony w rozumieniu art 98 § 3 k.p.c. są koszty podróży tego pełnomocnika w celu wzięcia udziału w rozprawie (uchwała Sądu Najwyższego z 12.06.2012r., Ul PZP 4/12, OSNP 2012/23-24/280, Prok.i Pr,-wkł. 2013/12/30, Biuł.SN 2012/6/27, Lex nr 1168758). Jednocześnie podkreślić należy, że podróż pełnomocnika do Sądu nie musi odbywać się przy wykorzystaniu najtańszego środka transportu. Z uwagi na znaczną odległość do siedziby Sądu możliwe jest (nawet) skorzystanie z transportu lotniczego (postanowienie Sądu Najwyższego z 20.04.2011r. lir., I CZ 22/11, Lex nr 846544). Powyższe nie oznacza jednak automatycznego zaliczenia kosztów przejazdu pełnomocnika do Sądu do kosztów niezbędnych i celowych w rozumieniu art. 98 § 1 kpc; ocena w tym zakresie każdorazowo należy do sądu orzekającego, który powinien uwzględnić wszystkie okoliczności konkretnej sprawy.

Celowość udziału pełnomocnika strony pozwanej w rozprawach nie budzi wątpliwości. Pozostałe okoliczności przedmiotowej sprawy także, zdaniem Sądu Okręgowego, przemawiają za słusznością zaliczenia kosztów przejazdów pełnomocnika strony pozwanej do kosztów procesu.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy pozostaje fakt, że wybrany przez pozwaną pełnomocnik nie ma siedziby w obszarze Sądu Rejonowego w Nowej Soli. Żaden przepis prawa nie wprowadza takiego ograniczenia. Całkowicie chybiona jest więc argumentacja Sądu I instancji w tym zakresie, gdyż gdyby ją podzielić, należałoby wykluczyć uznanie za koszty niezbędne i celowe w rozumieniu art. 98 § 1 kpc m.in. koszty przejazdów adwokata (radcy prawnego) do sądu odwoławczego, jeżeli nie wykonuje on zawodu w siedzibie tego sądu, co stałoby w oczywistej sprzeczności z doktryną i literą prawa.

Nie budzi również żadnych wątpliwości sposób wyliczenia dochodzonych należności. Biorąc pod uwagę odległość od siedziby Sądu Rejonowego i koszt jednego kilometra w wysokości 0,8358 zł zasadnym okazało się żądanie zwrotu kosztów dojazdu w kwocie 976zł.

W tym miejscu należy zauważyć, że pracownik ma prawo wyboru sądu przed którym toczył będzie spór stosownie do treści art. 461 kpc i pozwany pracodawca musi się temu wyborowi podporządkować.

Wskazany w uzasadnieniu Sądu Rejonowego art. 98 § 2 kpc jako uzasadniający zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu dotyczy sytuacji, w której strona reprezentuje pełnomocnik nie będący adwokatem bądź radcą prawnym i w takiej sytuacji niezbędnym było przyjęcie określenia tych kosztów, które przecież nie muszą być tożsame z tymi, które strona ponosi będąc reprezentowaną przez kwalifikowanego pełnomocnika.

Sąd Rejonowy I instancji rozpatrując przedmiotowy wniosek pozwanego nie zauważył, że powódkę reprezentował również pełnomocnik spoza obszaru działania Sądu Rejonowego, który do siedziby Sądu Rejonowego w Nowej Soli musiał pokonać większą odległość niż ze W..

W tym stanie rzeczy wskutek uwzględnienia zażalenia pozwanej Spółki należało na mocy art. 386§ 1 kpc orzec jak w punkcie II wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu ma oparcie w treści art. 98 kpc zasadach przytoczonych wyżej.